

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 132/2026-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Vidhi Pandit, s. r. o., Dúhová 966/8, Slovenský Grob, proti upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/4 Gn 184/24/1000-9 z 8. októbra 2025 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

O d ô v o d n e n i e:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 20. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV/4 Gn 184/24/1000-9 z 8. októbra 2025. Navrhuje napadnuté upovedomenie zrušiť a vec vrátiť generálnej prokuratúre na ďalšie konanie. Zároveň požaduje priznať mu primerané finančné zadost'učinenie a náhradu trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým upovedomením č. k. IV/4 Gn 184/24/1000-9 z 8. októbra 2025 generálna prokuratúra nevyhovela podaniu sťažovateľa označenému ako žiadosť podľa príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 11/2019 z 28. novembra 2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní (ďalej len „príkaz č. 11/2019“), ktorým sa sťažovateľ domáhal preskúmania uznesenia Úradu inšpekčnej služby Bratislava, útvaru inšpekcie, odboru inšpekčnej služby Západ (ďalej len „inšpekčná služba“) pod ČVS: UIS-377/1-OISZ-2024 z 9. januára 2025 o odmietnutí trestného oznámenia sťažovateľa podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku ako aj uznesenia Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) sp. zn.

4 Kn 206/24/1100 z 11. marca 2025 o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu inšpekčnej služby podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

3. Sťažovateľom podané trestné oznámenie súviselo s trestným konaním aktuálne vedeným Okresným súdom Nitra (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4Tk/1/2023, v ktorom má sťažovateľ procesné postavenie obžalovaného (na základe obžaloby Krajskej prokuratúry v Nitre č. k. Kv 120/20/4400-102) a v ktorom podľa jeho názoru došlo k spáchaniu trestnej činnosti príslušníkmi polície účastníkmi na úkonoch spojených so zisťovaním informácií vedúcich k začatiu trestného konania a trestného stíhania v danej trestnej veci a následnej krivej výpovedi svedka. Práve tieto skutočnosti boli predmetom jeho trestného oznámia, ktoré bolo v konečnom dôsledku orgánmi činnými v trestnom konaní odmietnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v právnych záveroch generálnej prokuratúry uvedených v napadnutom upovedomení nachádza extrémnu a neudržateľnú nesprávnosť argumentácie napĺňajúcu porušenie jeho základného práva na inú právnu ochranu.

5. Namieta, že generálna prokuratúra absolútne nekriticky prevzala niektoré právne úvahy prameniace z prinajmenšom „nešťastného“ uznesenia Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1Tpo/1004/2022 z 12. apríla 2022. Išlo o názor, že pred tým, ako by malo byť posudzované naplnenie znakov trestného činu krivého obvinenia alebo krivej výpovede v samostatnom trestnom konaní (odlišnom od konania, v ktorom bola krivá výpoveď podaná a iniciovanom napr. osobou, proti ktorej krivá výpoveď smerovala alebo bolo krivé obvinenie učené), musí nevyhnutne prísť k právoplatnému skončeniu tohto „základného“ trestného konania, v rámci ktorého má byť oznámenie (obvineného, obžalovaného) o krivom obvinení a krivej výpovedi *a priori* posudzované ako procesná obrana obvineného, a preto má byť takéto oznámenie o trestnej činnosti svedka posudzované „s rezervou“, pričom administratívne nemá prísť k začatiu iného konania odlišného od „základného“ konania, lebo by sa neprípustným spôsobom rozvetvovali a paralelne viedli viaceré konania, ktorých predmetom sú identické skutkové okolnosti.

6. Táto argumentácia podľa sťažovateľa fatálne zlyháva vo viacerých ohľadoch. Ak tvrdenie obvineného alebo obžalovaného o tom, že vypočúvaná osoba v konkrétnych a pre vec zásadných skutkových vyjadreniach vedome a úmyselne neuvádzala pravdu (klamala), je podložené aj hmatateľnými a verifikovateľnými dôkazmi, nie je možné sa otrocky a bez opory v elementárnej logike pridržať právnych názorov prameniacych zo zmieneného a veľmi nešťastného uznesenia krajského súdu.

7. Nekriticky a absolútne nepriliehavo generálnou prokuratúrou prevzaté názory sú podľa sťažovateľa úplne neakceptovateľné a neprijateľné, a to aj z dôvodu zásady posudzovania predbežných otázok v trestnom konaní. Hodnotenie určitej svedeckej výpovede z pohľadu jej pravdivosti a vierohodnosti zo strany akéhokoľvek orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu predstavuje výlučne len hodnotenie predbežnej otázky, hoci by na jej vyriešení malo stáť aj samotné meritórne rozhodnutie. Ak by súd v základnom konaní nejakú svedeckú výpoveď

označil za pravdivú alebo nepravdivú, takýto záver súdu nemôže byť vzatý za dôkaz o pravdivostnej hodnote svedeckej výpovede, od ktorého by malo byť závislé to, či sa o podozrení z krivej výpovede ďalej bude viesť konanie a dokazovanie, alebo nebude. Príslušný orgán činný v trestnom konaní, ktorý je vecne a miestne príslušný na vyšetovanie podozrenia z krivej výpovede, nesmie vyčkávať na vyslovenie úvahy súdu v rámci jeho záverečného rozhodnutia, či určitú výpoveď (označenú niekým za krivú) považuje za pravdivú, alebo nie, ale je povinný sa vecou riadne *ex officio* zaoberať ihneď od začiatku. Rozhodujúcim a výlučným kritériom na ďalší jeho procesný postup musí byť len to, či vyslovené podozrenie je dôvodné (podložené konkrétnymi skutočnosťami a dôkazmi), alebo nedôvodné. Konkrétne skutočnosti a dôkazy podporujúce dôvodnosť podozrenia zo spáchania oznámenej trestnej činnosti sťažovateľ podľa svojho presvedčenia označil.

8. Generálna prokuratúra v upovedomení podľa názoru sťažovateľa nedala *de facto* žiadnu odpoveď na ním nastolené zásadné otázky a argumenty, ktorými spochybňoval správnosť argumentácie a rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní. Neodpovedala práve na tie zásadné a podstatné argumenty, ktorými spochybňoval fatálne nesprávne právne názory krajského súdu nekriticky a nepriliehavo prevzaté a aplikované na jeho právnu vec (napr. „*zásady posudzovania predbežných otázok v trestnom konaní, tvrdenia vyplývajúce z výsluchu [REDAKOVANÉ] nezákonnosť postupu pri vypočúvaní [REDAKOVANÉ] podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku, skutkové závery vyplývajúce z priestorového odposluchu a ďalšie*“).

9. Celkovú argumentáciu generálnej prokuratúry sťažovateľ považuje z ústavnoprávneho hľadiska za neudržateľnú a extrémne nelogickú, resp. priečiacu sa elementárnym pravidlám trestného procesu a vyvodzovania skutkových a právnych záverov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/4 Gn 184/24/1000-9 z 8. októbra 2025, ku ktorému malo dôjsť nedostatočným vysporiadaním sa s uplatnenou argumentáciou sťažovateľa a aplikáciou nesprávnych záverov rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 1Tpo/1004/2022 z 12. apríla 2022 na vec jeho trestného oznámenia generálnou prokuratúrou.

11. V úvode ústavný súd považuje za potrebné upozorniť (rovnako ako to urobila aj generálna prokuratúra v napadnutom upovedomení), že podanie trestného oznámenia ako formy inej ako súdnej ochrany nezaväzuje orgány činné v trestnom konaní začať na jeho základe trestné konanie. Subjektívne právo oznamovateľa na začatie trestného stíhania negarantuje ani ústava (II. ÚS 88/99, II. ÚS 42/00, III. ÚS 176/07) či dohovor (napr. Perez proti Francúzsku z 12. 2. 2004). Oznamovateľ trestnej činnosti má právo na to, aby sa kompetentný orgán (prokurátor, policajt) jeho oznámením zaoberal, nie však na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave. Rovnako nepatrí medzi základné práva a slobody ani povinnosť orgánu štátu kvalifikovať konanie, v ktorom sťažovateľ vidí porušenie svojich práv, ako trestný čin. Oznamovateľ trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán zaoberal. Oznamovateľ má právo byť oboznámený s opatreniami prijatými na základe jeho oznámenia a má

tiež právo žiadať prokurátora o preskúmanie postupu vyšetrovateľa po podaní oznámenia. Procesným oprávneniam oznamovateľa (poškodenej osoby) však nezodpovedá povinnosť orgánov činných v trestnom konaní začať trestné konanie na základe jeho oznámenia (III. ÚS 372/2017, III. ÚS 237/2021).

12. Ako z ústavnej sťažnosti vyplýva, sťažovateľovi je známa judikatúra ústavného súdu týkajúca sa namietaného porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny. Ústavný súd preto len stručne pripomína, že jeho úlohou primárne nie je preskúmať a posudzovať právne názory orgánov verejnej moci a ani preskúmať, či v konaní pred týmito orgánmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie ústavných práv (III. ÚS 38/05). O porušení označeného základného práva (na inú právnu ochranu) by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by orgány činné v trestnom konaní nevenovali trestnému oznámeniu sťažovateľa pozornosť, ktorú vyžaduje zákon.

13. Keďže sťažovateľ ústavnou sťažnosťou napadol jednoznačne upovedomenie generálnej prokuratúry, ústavný súd svoj prieskum zameral v prvom rade na toto upovedomenie. Zo sémantického hľadiska sa upovedomením v trestnom konaní rozumie poskytnutie vyrozumienia o procesnom úkone (vykonanom alebo plánovanom) alebo na základe žiadosti subjektu trestného konania o tom, či je v jeho právomoci vyhovieť podaniu podávateľa a v pozitívnom prípade oznámiť mu rozsah prijatých opatrení. Ak argumenty podávateľa nemožno akceptovať, v upovedomení sa uvedú dôvody, ktoré bránia prijať ním požadované opatrenia. Pokiaľ ide o náležitosti upovedomenia, Trestný poriadok ich nepredpisuje. Samotný obsah a rozsah upovedomenia je tak ponechaný na úvahe jeho spracovateľa. Napriek tomu musí mať takú kvalitu, ktorá zodpovedá povahe procesného úkonu, ktorého sa dotýka, obsahu podania podávateľa a osobitostiam trestného konania, najmä jeho štádiu, v ktorom sa poskytuje. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené súčasne uvádza, že na inštitút upovedomenia nemožno klásť rovnaké požiadavky, aké sú v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu (resp. judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva) kladené na odôvodnenia právoplatných súdnych rozhodnutí (m. m. IV. ÚS 534/2012, III. ÚS 384/2015).

14. Okolnosť, že napadnutým je upovedomenie generálnej prokuratúry, zároveň determinuje rozsah možného ústavnoprávneho prieskumu ústavnej sťažnosti z hľadiska požadovanej ochrany práv sťažovateľa. Žiadosti osôb podávané podľa príkazu č. 11/2019 nemožno považovať za riadny ani mimoriadny opravný prostriedok v zmysle príslušného procesnoprávneho predpisu, ktorým sa riadi trestné konanie. Pritom sú to práve rozhodnutia o opravných prostriedkoch trestného konania (podľa Trestného poriadku), proti ktorým prioritne náleží uplatňovanie ochrany podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (pozri napr. I. ÚS 28/2024). Túto možnosť, t. j. ústavnoprávne relevantným spôsobom napadnúť ústavnou sťažnosťou uznesenie krajskej prokuratúry ako rozhodnutie o riadnom opravnom prostriedku v zmysle Trestného poriadku, však sťažovateľ riadne nevyužil (t. j. za porušovateľa jeho práv krajskú prokuratúru neoznačil; nedomáhal sa vyslovenia porušenia základných práv jej rozhodnutím a jej uznesenie nežiadal zrušiť).

15. Za týchto okolností je oprávnenie ústavného súdu vo vzťahu k napadnutému upovedomeniu generálnej prokuratúry ohraničené na skúmanie, či sa generálna prokuratúra žiadosťou sťažovateľa adekvátne zaoberala a informovala ho o výsledku jej vybavenia.

16. Preskúmaním obsahu vyšetrovacieho spisu inšpekčnej služby pod ČVS: UIS-377/1-OISZ-2024 a dozorového spisu krajskej prokuratúry sp. zn. 4 Kn 206/24/1100 generálna prokuratúra dospela k záveru, že sťažovateľom prednesené námietky neodôvodňovali prijatie akéhokoľvek prokurátorského opatrenia. Vydané rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní považovala za zákonné a v podstatnej časti na tieto v podrobnostiach poukázala, keďže sa s nimi stotožnila. Ich odôvodnenia považovala za náležité a plne dostačujúce, reagujúce na trestné oznámenie a podaný riadny opravný prostriedok.

17. V súlade s tvrdením sťažovateľa skutočne v napadnutom upovedomení generálna prokuratúra v podstatnom poukázala na závery uznesenia krajského súdu sp. zn. 1Tpo/1004/2022 z 12. apríla 2022, ktoré podrobne citovala a na vec sťažovateľa aplikovala, t. j. v podstate prijala za svoj názor, že ak obvinená osoba podá na svedka, ktorý ju usvedčuje, trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu krivej výpovede alebo trestného činu krivého obvinenia, je nutné takéto trestné oznámenie (z jeho obsahu plynúce skutočnosti) posúdiť v tom konaní, v ktorom boli svedecké výpovede vykonané a v tomto konaní by sa potom mali vykonávať dôkazy svedčiace tak v prospech ako aj neprospech obvineného, a to vrátane preverovania obsahu trestného oznámenia podaného na svedkov, a to aj v tom smere, či niektoré z výpovedí (či už obvineného alebo svedkov) možno považovať za nedôveryhodné, vyvrátené, presvedčivé, pravdivé alebo nepravdivé. Citovaním ďalších relevantných častí označeného rozhodnutia krajského súdu generálna prokuratúra jasne a zreteľne deklarovala správnosť uvedeného záveru a aj jeho aplikovateľnosť na danú vec.

18. Ústavný súd na rozdiel od sťažovateľa tieto závery nepovažuje za extrémne ani za neudržateľné či neprijateľné. Práve naopak, javia sa ako logické, prijaté na základe racionálnej úvahy a je potrebné na ne nazerať ako na výraz autonómneho rozhodovania generálnej prokuratúry v konaní o žiadosti podľa príkazu č. 11/2019.

19. Pokiaľ sťažovateľ vytýka orgánom činným v trestnom konaní, že ich postup bol v rozpore s § 7 ods. 1 Trestného poriadku (podľa ktorého orgány činné v trestnom konaní a súd posudzujú samostatne predbežné otázky, ktoré sa v konaní vyskytnú; ak je o takej otázke právoplatné rozhodnutie súdu, Ústavného súdu Slovenskej republiky, Súdneho dvora Európskej únie alebo iného štátneho orgánu, orgány činné v trestnom konaní a súd sú takým rozhodnutím viazané, ak nejde o posúdenie viny obvineného), ústavný súd tento jeho názor nezdíeľa a jeho argumentáciu v tomto smere považuje za nelogickú až protirečivú. V rámci trestného konania o podanom trestnom oznámení sťažovateľ argumentoval, že *„posúdenie toho, či výpoveď nejakého svedka podaná pred súdom je pravdivá a vierohodná, je bezpochyby vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej (teda rozhodnutiu meritórnemu) otázkou predbežnou“*. Okrem toho, že posúdenie vierohodnosti, pravdivosti (a atď.) výpovede (napr. svedka) nemožno považovať za predbežnú (prejudiciálnu) otázku v zmysle § 7 ods. 1 Trestného poriadku, keďže ide o proces hodnotenia dôkazu dotýkajúci sa samotnej podstaty rozhodovacej činnosti súdov (a orgánov činných v trestnom konaní), tak ak by aj ústavný súd prijal prezentované presvedčenie sťažovateľa, potom to jasne

svedčí v prospech toho, že predmetnú „predbežnú otázku“ má riešiť práve okresný súd konajúci vo veci pod sp. zn. 4Tk/1/2023, čo tvrdí takisto generálna prokuratúra.

20. Postup orgánov činných v trestnom konaní a následne generálnej prokuratúry ústavný súd nevníma ani ako rozporný so zásadami upravenými v § 2 ods. 5 a 6 Trestného poriadku. Generálna prokuratúra jasne akceptovala názor, že trestné konanie pre podozrenie zo spáchania trestného činu krivej výpovede môže následne nadväzovať na pôvodné konanie, v ktorom bola sporná výpoveď urobená. Narážka sťažovateľa na dĺžku obdobia, kedy by k tomu mohlo dôjsť a s akým výsledkom, ústavný súd nepovažuje za relevantnú, resp. opodstatnenú, pretože vychádza iba z ničím nepodložených predpokladov (dohadov).

21. Ani tvrdenie sťažovateľa, že jeho trestné oznámenie *a priori* nesmerovalo k podozreniu zo spáchania trestného činu krivej výpovede či krivého obvinenia, ale k podozreniu zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona policajtní účastníkmi na objasňovaní trestnej činnosti, pre ktorú je sťažovateľ trestne stíhaný, nie je spôsobilé vyvolať zásah ústavného súdu zodpovedajúci jeho právomoci (t. j. vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa). Bráni tomu najmä skutočnosť, že orgán činný v trestnom konaní nie je viazaný právnou kvalifikáciou uvedenou v trestnom oznámení, ako aj to, že podanie je povinný posudzovať podľa jeho obsahu (§ 62 ods. 1 Trestného poriadku). Samotné posúdenie, či skutok napĺňa alebo nenapĺňa definičné znaky trestného činu (a akého), je plne v kompetencii orgánov činných v trestnom konaní.

22. Napokon ústavný súd ako relevantnú nevzhliadol ani výčitku, že vyšetrovatelka inšpekčnej služby v rámci postupu pred začatím trestného stíhania vypočula osobu [REDAKOVANÉ] v rozpore s § 196 ods. 2 Trestného poriadku. Z kontextu ústavnej sťažnosti vyplýva, že menovaného bolo podľa orgánov činných v trestnom konaní možné považovať za potenciálneho poškodeného konaním policajtov objasňujúcich trestnú činnosť, ale aj za podozrivého z trestného činu krivej výpovede. V takom prípade jeho vypočutiu vyšetrovatelkou inšpekčnej služby ustanovenie § 196 ods. 2 Trestného poriadku nijako nebránilo.

23. Podľa názoru ústavného súdu generálna prokuratúra sa v rámci svojej právomoci žiadosťou sťažovateľa v primeranom rozsahu zaoberala, túto vyhodnotila a o výsledku jej preskúmania sťažovateľa upovedomila. Jej závery pritom nemožno považovať za arbitrárne či neodôvodnené, alebo vnútorne rozporné. Práve naopak, sú čitateľné, zrozumiteľné, podložené skutkovými zisteniami a príslušnou právnou úpravou. Takýmto postupom tak generálna prokuratúra dala zadosť ochrane právam sťažovateľa, ktoré mu v tomto type konania vzhľadom na jeho povahu prináležali.

24. Argument sťažovateľa, že generálna prokuratúra nereagovala na všetky jeho námietky, ústavný súd posúdil v rámci svojej judikatúry, podľa ktorej všeobecný súd (o to viac generálna prokuratúra v upovedomení o vybavení žiadosti podľa príkazu č. 11/2019) nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06). Teda všeobecný súd (tu generálna prokuratúra) je povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07). Podľa názoru ústavného súdu v danej veci napadnuté upovedomenie generálnej prokuratúry zodpovedá

uvedeným požiadavkám, a to predovšetkým s prihliadnutím na podstatu sťažovateľom uplatneného právneho prostriedku nápravy.

25. Za tejto situácie ústavný súd, zvlášť pri absencii ústavne relevantného napadnutia podstatných rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní (ktorými bolo rozhodnuté o trestnom oznámení sťažovateľa), nemohol konštatovať neprípustný zásah generálnej prokuratúry do garancií, ktoré sťažovateľovi priznáva čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny.

26. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (v danom prípade generálnej prokuratúry) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom, alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by 11 mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

27. S prihliadnutím na dosiaľ uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

28. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu